

Thỏ và Nhện Nhện

Thỏ và nhện Nhện thường đi kiếm ăn cùng nhau, chúng phân phối rất ăn ý nên lần nào cũng được no say.

Một hôm chúng lại đi kiếm mồi. Nhưng lần này chúng không gặp may, phải mất bao thời gian chúng mới bắt được một con chim nhỏ. Con chim quá nhỏ không đủ cho hai con, chỉ đủ cho một con. Ai ăn đây? Thỏ bảo nó mất nhiều sức hơn, Nhện thì nói nó phải đổ bao mồ hôi. Cãi nhau mãi mà vẫn chưa có kết quả.

Xưa nay Nhện vốn xảo quyệt. Nó cúi đầu ngẫm nghĩ. Rồi tỏ ra nghiêm chỉnh bảo Thỏ: "Anh Thỏ ạ, càng nhìn tôi càng thấy con chim này không bình thường, đây là con chim thần chúng ta không nên tranh giành nữa".

"Cái gì? Chim thần?", Nhện biết trí thông minh của Thỏ nổi tiếng khắp nơi nhưng nó vẫn giả bộ nói: "Chúng ta không thể đụng vào chim tùy tiện được, phạm phải thần linh chúng ta sẽ xúi quẩy cả năm, làm sao bây giờ?"

"Theo tôi nên chôn nó đi".

"Đúng như thế Thượng đế sẽ không giáng tội lên đầu chúng ta".

Lúc chôn chim Nhện ta cố ý để lộ 2 cái chân chim ra ngoài. Thỏ biết Nhện làm thế để sau này tìm cho dễ, nhưng vẫn tỏ ra không hiểu hỏi: "Để lộ chân chim thần ra ngoài làm gì?"

"Để bảo vệ chim thần tốt hơn không cho ai dẫm phải. Anh xem người khác qua đây trông thấy chân chim thần lại không nhanh rảo bước sao? Nhện giải thích.

Mờ sáng hôm sau Nhện bèn lén đến cầm 2 chân chim mà lôi lên rồi kéo về nhà. Nó nói với vợ: "Hãy rán lên đã. Đợi đến đêm chúng ta sẽ ăn. Phải cẩn thận đừng để nhà Thỏ trông thấy" nói xong Nhện bỏ đi chơi.

Phải mất gần một ngày Nhện cái mới rán xong chim. Trời xẩm tối, Nhện cái cắt chom trong một nồi, đầy điện kỹ càng rồi vờ như không có gì sang tán phét cùng Thỏ cái.

Đêm khuya, chẳng còn nhà nào thắp đèn, Nhện đực và Nhện cái cũng phải về nhà. Nhện đực dương dương tự đắc nói với vợ: "Giờ thì chúng ta ăn thịt rán được rồi, ăn từ từ thôi còn khối không được gây tiếng ồn". Nhện đực mở vung nồi. Ai ngờ vung kénh, trong nồi chẳng còn láy một mẩu xương chim. Nhện đực ngớ người ra, Nhện cái cũng không hiểu, lũ Nhện con càng ngớ ngác.

Chim rán biến đâu mất? Chắc ai cũng đoán ra, chú Thỏ thông minh đã theo dõi Nhện từ đầu đến cuối. Đợi cho Nhện cái rán chim xong bỏ vào nồi Thỏ ta vào lấy trộm đem giấu ở bìa làng.

Mất chim rán Nhện đực nổi khùng với vợ, rồi trách mình ngu xuẩn không cất kỹ. Nhện đực còn vu cho Nhện cái ăn hết. Lũ Nhện con không được ăn thịt chim nhao nhao lên đòi. Nhện cái không nói được câu nào.

Nghe bên nhà Nhện ầm ĩ, Thỏ ta cố tình sang xem rồi khuyên: "Nửa đêm rồi cả nhà còn cãi vã gì nữa?"

Nhện cái vừa bị một trận mắng tức tối trong lòng không kìm được chỉ vào mặt chồng nói: "Chà hiểu ông ấy mang ở đâu về một con chim, bảo tôi rán lên rồi cất vào nồi, ai ngờ lúc định ăn thì đã mất tiêu. Ông ấy còn vu cho tôi ăn vụng, oan cho tôi quá!" nói xong khóc nức nở.

Nhện đực đứng như trời trồng, không nói được câu nào, chủ mong có lỗi nào mà chui xuống cho đỡ xấu hổ.

Thỏ ta hoan hỉ mang chim rán về cả nhà cùng ăn. Từ đó Thỏ và Nhện không bao giờ đi kiếm ăn cùng với nhau nữa.